

ΑΠΟ ΤΑ “ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,, ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ”*)

37

Λαχταρισμένος έσκυψα τὰ χείλια νὰ κολλήσω
 Στὰ χείλια τῆς κανάτας μου καὶ νὰ τὴν ἀρωτήσω.
 “Ἄν θάχω μακρινὴ ζωὴ. Κ’ ἐκείνη μ’ ἀποκρίθη:
 «Πίνε καὶ μάθε στὸ Νιουνιά, πὼς δὲ γυρίζεις πίσω».

38

Κ’ ἡ ὑπόληψή μου κ’ ἡ ἀρετὴ μου ἐχάθησαν καὶ πᾶνε
 Ἄπ’ τὸ κρασί, μὰ ὀλοζωῆς αὐτὸ κοντὰ μου θᾶναι.
 Μ’ αὐτοί, ποὺ τὸ κρασί πουλοῦν—σὰ σκέπτομαι τὰ χάνω—
 Σὰν τί ἀγοράζουν πιὸ καλὸ ἀπ’ ὅ τι αὐτοὶ πουλᾶνε.

39

“Ὅταν πιωμένος βρίσκεσαι, Καγιάμ, γιὰ δαῦτο χάρου,
 Κι’ ὅταν κοντὰ στὴ λατρευτὴ σου γέρνεις, πάλι χάρου,
 Ἄφοῦ μιὰ μέρα στὸ Μηδὲν καὶ σὺ θὰ καταστήσης,
 Στοιχάσου πὼς ἀπέθανες κι’ ἀπὸ τὰ τώρα... .. χάρου!

40

‘Ο Νοῦς αὐτός, ποὺ τ’ Οὐρανοῦ τις στράτες τριγυρίζει
 Χίλις φορὲς ὀλημερίς στ’ αὐτὶ σοῦ ψιθυρίζει:
 «Μάθε πὼς τούτη τὴ στιγμὴ δὲν εἶσαι τὸ χορτάρι
 «Ποὺ σήμερα τὸ δρέψανε καὶ ξαναπρασινίζει».

41

Τὸ «Λόγο τὸν Ὑπέριατο» ὅπως λένε τὸ Κοράνι,
 Διαβάζουν κάποτε οἱ πιστοί, μὰ πάντα ποιὸς τὸ κάνει;
 Στὰ χείλια ὅμως τοῦ ποτηριοῦ κάποια εἶναι γράμματα ἄλλα,
 Ποὺ τὰ διαβάζει ἡ γλώσσα μας καὶ τρέχει σὰ ροδάνι.

42

Τί θέλω; μιὰ σταλιά κρασί καὶ στίχους ἕναν τόμο,
 Κι’ ὅσο χρειάζεται ψομὶ γιὰ νὰ μὲ ζήση μόνο,
 Καὶ τὴν ἀγάπη μου κοντὰ κι’ ἄς εἶναι κ’ ἐρημία,
 Δὲ σοῦ τ’ ἀλλάζω ἐγὼ ὅλα αὐτὰ μ’ οὔτε Σουλτάνου Θρόνο.

43

Ἡ ἀνοιξὴ τὰ ρόδα τῆς πῶς τὰ γλυκοανεμίζει!
 Τ’ ἀπόσκιο πῶς τοῦ περβολιοῦ τὴ λατρευτὴ στολίζει!
 Μὰ ἐμένα δὲ γητεύουνε ποτὲς τὰ περασμένα.
 Τὸ Σήμερα νὰ χαίρεσαι, τὸ Χθὲς μὴ σὲ σκοτίζει.

44

Πίνω· μὰ κ’ ὅποιος μ’ ἀκλουθῆ σοφὸς θᾶν’ δίχως ἄλλο.
 Γιὰ τὸ Θεὸ τὸ κριμα μου δὲ θᾶναι καὶ μεγάλο,
 Γιατ’ ἤξερε ἀπ’ ἀρχῆς Αὐτός, πὼς πάντα ἐγὼ θὰ πίνω,
 Ἄλλοιῶς θάταν σὰ νᾶθελα καὶ ψεύτη νὰ Τὸν βγάλω.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

*) Συνέχεια τῆς σελίδας 66.